Pikemalt ei olnud wanamehest enam näha ega kuulda; aga kaldalt kõlas rahwa ehmatuse kiljatus, rauges korraga waiki, et üksnes ohkamised ja palwed taewa poole tõusid. Igamees ootis südameahastusses ja kartusses, mis sest üleliig julguse tööst pidi tõusma.

Kas wanal kalamehel poega wai muud armsamat ligisugulast merel oli, kelle hääks tema seda tegi? — Ei olnud temal kedagi omast ega sõbra ädaliste ulgas, waid teda kihutas üksnes armorikkas süda, kus sees selle mälestus elas, kes Saamaria mehe lugo meile tähendamise sõnas õppetuse märgiks oli jätnud. Õige ristiinimese ligemise armastus sundis auuwäärt wanameest ädalistele appi minna; lootus Jumalaabi peale karastas tema rammo ja kosotas tema julgust.

Natokese aea pärast kõlas laenete kohisemise wahelt ealitsemine, kisa ja üüdmine merelt kuuljate kõrwa kaldale; iljemine tõusid mõned mustad kogud laenetest nähtawale, kunni wiimaks wana Mäginik kaldale jõudis ja tugewa kääga üht teise järele weest wäljatõstis. Kui puhkades natoke inge sai tõmbanud, kargas wanamees uest merde ja ujus kõit mööda laewa kerele taggasi, kus weel paljo abiootajaid oli.

Hindrik Mäginik oli seda kõie otsa, mis esimesel korral tema keha ümber seisis, laewa otsa külgi kinnitanud; sel wiisil oli temal wõimalik mito korda edasi tagasi ujuda, kunni Jumala abiga kõik ädalised laewalt said peastetud. Aga raske

jõu peale käidaw töö oli wana meest nõnda wäsitanud, et tema otsekui surno kaldale maha langes, ja sest tänamisest üht sõna ei kuulnud, mis igalt poolt temale anti. Esiotsalt ei pannud ükski teda tähele; külarahwal oli wäga suur rõõm uppunud arwatud omakst ja sugulasi elosalt nähes, kus sada küsimisi ja kostmisi: kuda ja mil kombel kõik sündinud? neile mahti ei annud abimehe järel waadata. Ükitsele tõusis kihin rahwa ulgas otsekui sippelga pesas, sest üks oli kogemata wana kalamehe minestusses leidnud, ja arwas teda surnud olewa. Nüüd tõsteti teda maast ja kanti kõrtsi, mis ligemal rannast oli kui küla. Ka teised mereädast peastetud inimesed olid senni kõrtsi warjole läinud, kunni neile kuiwe rüideid toodi. Wana Hindrik akas soeas toas jälle toibuma. Igamees püüdis omast kohast ädast peasnud inimesi rawitseda, siin anti neile kuiwad riided, muretseti soea rooga ja karastawat jooki, mis külmas wees tuimaks läinud kehadele uut rammo jagasid.

Kui rahwas parajalt ülemal räägitud kombel toimetamas oli, leidsid laewamehed ehmatades, et üks rikkas kaupmees alles puudus, kes wist lagund laewa kerele maha oli jäänud. Kui Hindrik Mäginik seda wiletsust kuulis, oli tema wäsimus kui imewäät korraga lahkunud, tema kargas isimelt püsti, kiskus ennast wägise meeste käest lahti, kes wasto tõrkudes teda ühel suul palosid: asjata tööt tegemata jätta, sest et kaupmees wistist lagunt laewa kerega tükkis